

РЕШЕНИЕ

№ 5670

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5217** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу Решение № 20098437 от 19.04 2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110 – ти състав, по АНД № 13974/2020г.

С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 355/15.09.2020г. на Началник на отдел „Миграция“ към СДВР, с което на М. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 /петстотин/ лв. на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Като неправилни се определят изводите на съда, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Твърди се, че М. С. не е изпълнил задължението си да напусне Република България след изтичане срока на пребиваване, което деяние е осъществено при пряк умисъл. Моли решението да бъде отменено, а НП – потвърдено.

В съдебно заседание чрез юрк. Г. поддържа жалбата на сочените в нея основания. Депозира писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско такова.

Ответникът – М. С., чрез адв. Д. оспорва касационната жалба по съображения изложени в отговор на жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 09.09.2020г. М. С., с гражданство И., продължително пребиваваща в Република България като чужденец – до 31.07.2020г. не е изпълнил задължението си да напусне Република България до изтичане на разрешения му срок за пребиваване. Въз основа на горното бил съставен АУАН и е издадено процесното НП.

Въззивната инстанция е приела незаконосъобразност на НП поради нарушение на императивните изисквания на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН относно датата на извършване на нарушението, описанието и правната му квалификация.

Решението е правилно.

На първо място, следва да се посочи, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 53, ал. 1 и ал. 2

ЗЧРБ.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са спазени и императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН относно описанието на нарушението и датата на извършването му. Извършеното от М. С. нарушение е описано в НП по следния начин “ 09.09.2020г., около 10:47 часа в [населено място], [улица] отдел „Миграция“ – СДВР при подаване на заявление с рег. номер № 101869/09.09.2020г., е установено че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения срок за пребиваване в Р. България, който е бил до 31.07.2020г. или в срока по чл.24, ал.13 от ЗЧРБ“. Не е посочено дали М. С. е имал разрешение за пребиваване, ако е имал кога е издадено същото и с какъв разрешен срок. Правилно въззивният съд е приел, че в случая липсват твърдения за издадено разрешение за пребиваване на жалбоподателя в страната за определен срок. Макар и в двата акта да е отразено, че този срок е изтекъл до 31.07.2020г., без да е посочен срок на валидност на издадено разрешение, обективно е невъзможно да се прецени кога точно е изтекъл разрешения срок за пребиваване в страната на жалбоподателя. Това фактическо описание е неясно и лаконично, не отговаря на изискванията на чл.42, т.4 ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и не позволява определянето на кореспондиращата на него нарушена правна норма.

Не става ясно и коя е датата, на която АНО приема, че е извършено вмененото на М. С. нарушение, което съгласно посочената санкционна норма на чл.48, ал.1, т.3 от ЗЧРБ е оставане в страната след изтичането на срока за пребиваване. Наказващия орган е посочил още един срок за нарушен – „или в срока по чл.24, ал.13 от ЗЧРБ“. Така посочено не става ясно, нито какъв е този срок, нито какво е нарушено, нито при какви обстоятелства, при които е извършено по смисъла на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Неизпълнението на изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, състоящо се в непосочване на дата на извършване на административното нарушение е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Следва да се посочи, че датата на установяване на нарушението в случая е различна от датата на извършването му, като двете дати имат съществено самостоятелно значение за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл.57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено. Като е отчел съществените пропуски в НП и го е отменил като незаконосъобразно, СРС е постановил правилно решение.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното

съдебно решение – оставено в сила. В тази връзка искането на касатора за присъждане на разноски се оставя без уважение.

Волен от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XVI – ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20098437 от 19.04.2021г. по АНД № 13974/2020г. на СРС, НО, 110- ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.